

ת"פ 39697/02/18 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 39697-02-18 מדינת ישראל נ' פלונית
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבל בניסטי
פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

המאשימה

נגד
פלונית
ע"י ב"כ עו"ד מיכל רובינשטיין

הנאשמת

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשמת.

א. רקע כללי:

2. הנאשמת והמתלון נישאו בזמנו ובשנת 2012 נולדה להם בת משותפת. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום, בשנת 2016, התנהל בין הנאשמת לבין המתלון הליך גירושין מר ומתמשך בבית הדין הרבני האזורי בתל-אביב (להלן - בית הדין). הנאשמת לא עבדה באותה התקופה ובמסגרת הליך הגירושין דרשה מהמתלון לשאת בתשלומי המדור - הוצאות דמי שכירות הדירה והחזקתה - עד למתן הגט.

3. בעובדות כתב האישום נטען, בתמצית, כלהלן:

· ביום 03.03.16 נתן בית הדין החלטה במסגרתה נקבע ש"בית הדין רושם לפניו את הודעת הבעל כי יוסיף לשאת במלוא תשלומי שכר הדירה לעת עתה"^[1]. עם זאת, בית הדין לא נתן החלטה אופרטיבית המחייבת את המתלון בתשלום מדור.

· ביום 16.05.16 ובהמשך לבקשה שהוגשה על ידי הנאשמת להבהרת ההחלטה הנ"ל הוסיף בית הדין והחליט: "בית הדין סבור שהחלטתו מתאריך 03.03.16 מבוארת דיה ואינה צריכה הבהרה נוספת" (להלן - החלטת בית הדין).

· במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש מאי 2016, זיפה הנאשמת את החלטת בית הדין, באמצעות עריכה במחשב, כך שלנוסח המקורי של ההחלטה הוסיפה את השורה: "הבעל מתחייב

לשאת בתשלום מלוא שכר דירה והוצאותיה עד מתן הגט (להלן - ההחלטה המזויפת. יובהר, כי המשפט הנ"ל הוסף להחלטה בבקשת ההבהרה, שהיא ההחלטה שזויפה).

ביום 22.05.16 בשעה 10:35 או בסמוך לכך צילמה הנאשמת, באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שברשותה, את מסך המחשב עם ההחלטה המזויפת, ושלחה את הצילום במסרון למתלונן. בהמשך לכך שלחה הנאשמת אל המתלונן את המסרונים הבאים: **"אם לא תעביר את תשלומי שכר הדירה, העורך דין יוציא צו נוסף ושאמרת שזאת לא החלטה אלא הודעה"**, **"זאת החלטה ואין לה פרשנות"**, **"אין בעיה אני אלך עם זה להוצל"פ"**.

4. על רקע העובדות הנטענות הנ"ל הואשמה הנאשמת, בכתב האישום, בביצוע עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, לפי הוראות סעיף 418 אמצע לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), וניסיון לקבלת דבר במרמה (בנסיבות מחמירות) לפי הוראות סעיף 415 סיפא יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

ב. השתלשלות ההליכים המקדמיים בתיק והבקשות שנדונו במסגרתם:

5. ההליכים המקדמיים התקיימו לפני שני מותבים קודמים והתמשכו מאוד, בין השאר על רקע בקשות מרובות שהגישה הנאשמת בעצמה; סוגיית ייצוג הנאשמת על ידי הסניגוריה הציבורית, לרבות בשל חילופי סניגורים שייצגו את הנאשמת ובקשות מטעם הסניגוריה הציבורית לשחרור מן הייצוג; וכן בשל הריונה של הנאשמת (לאחר הגירושין הרתה הנאשמת מגבר אחר ונולדה לה בת נוספת).

6. אין מקום וצורך לפרט כאן את כל הבקשות שהוגשו במסגרת ההליכים המקדמיים וההחלטות שניתנו בהן, למעט האמור להלן. ראשית יצוין, כי הבקשה המהותית הראשונה בתיק הוגשה על ידי הנאשמת עצמה (סומנה כבקשה מס' 2). מדובר בבקשה שהוגשה באופן מסורבל, עם עשרות עמודים נספחים, אך בתחילתה טענה הנאשמת כי קיבלה את כתב האישום מבלי שנערך לה שימוע. בתגובתה לבקשה ציינה המאשימה כי הנאשמת לא היתה זכאית לשימוע משום שהנאשמה בעבירות מסוג עוון, אך בכך יש משום טעות שכן העבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לרבות הניסיון לה, היא עבירה מסוג פשע. בשלב מאוחר בהרבה אמנם ביקשה המאשימה לתקן בדיעבד את כתב האישום, בין השאר בהשמטת האישום בנסיבות מחמירות, אך אין בכך כדי לשלול את העובדה שעובר להגשת כתב האישום, בנוסח כפי שהוגש, היתה הנאשמת זכאית לעריכת שימוע. מכל מקום, ועל רקע בקשות רבות הנוגעות לייצוג הנאשמת, לא ניתנה החלטה אופרטיבית בבקשה זו.

7. לאחר מספר דחיות, הדין המקדמי הראשון בנוכחות הנאשמת התנהל ביום 17.03.19. בית המשפט (כבוד השופטת בן ארי) העיר, לאחר עיון בחומרי החקירה, כי נראה שמעשה הזיוף מתייחס לשילוב בין שני מסמכים קיימים והמליץ למאשימה לבחון את האינטרס הציבורי בניהול התיק. נוכח הערת בית המשפט אודות "שילוב" בין מסמכים יש לציין, כבר עתה, כי בין שני מועדי הדיון בבית הדין, המאוזכרים בעובדות כתב האישום (כאמור בפסקה 3 דלעיל), ניתנה, ביום 19.04.16, החלטה נוספת על ידי בית הדין. במסגרת החלטה זו אוזכרה החלטת בית הדין מיום 03.03.16, המצוינת כאמור בעובדות כתב האישום, שלפיה בית הדין **"רושם לפניו את הודעת הבעל כי יוסיף לשאת במלוא תשלומי שכר הדירה לעת עתה"**. עם זאת, בסיפא להחלטה נוספת זו, בהמשך לציין **"דעת הרב אבירן יצחק הלוי"**, נרשם בין השאר: **"בפרוטוקול בית הדין הצהיר הבעל כי הוא ימשיך לשלם את**

הוצאות החזקת הבית, ובית הדין נותן להסכמה זו תוקף של החלטה^[21] – (ר' ההחלטה, ת/36ב).

8. הדיונים המקדמיים התמשכו בשל קשיים בהסדרת ייצוגה של הנאשמת, לרבות טרוניות שהעלתה נגד שניים מעורכי הדין שמונו לייצגה, והסניגוריה הציבורית הגישה בקשה לשחרורה מן הייצוג (ר' בקשה מס' 16). בתגובתה הצטרפה המאשימה לבקשת הסניגוריה הציבורית להשתחרר מן הייצוג, ובית המשפט נעתר לבקשה. יש להעיר, כי בתגובת המאשימה צוין: **"המאשימה אינה מתעלמת מהעובדה כי המתלונן 'עמד במחויבותיו הכספיות' ואף רואה עין בעין את השלכתה הישירה של עובדה זו על העניין הציבורי בתיק"**, כשבהמשך ציינה כי נוכח האינטרס הציבורי בניהול התיק יש ליתן לנתונים אלה משקל בשלב גזירת הדין.
9. הנאשמת הגישה בקשות נוספות, לרבות בקשה לעיון מחדש בהחלטה לשחרור הסניגוריה הציבורית מייצוגה (בקשה מס' 19), והדיונים המקדמיים הועברו לפני כבוד סגנית הנשיא. בדיון הראשון שנערך לפני המליצה סגנית הנשיא למאשימה לבחון עריכת הסדר מותנה עם הנאשמת, וזאת **"בהמשך לדיון קודם בבקשת בית המשפט לבחון האינטרס הציבורי בהמשך ניהול ההליך"** (בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 28 ואילך).
10. בדיון נוסף שנערך לפני כבוד סגנית הנשיא השיבה הנאשמת לכתב האישום באריכות, באופן שאינו מסודר וקוהרנטי ולא לחלוטין ברור ממנו באילו מסעיפי כתב האישום היא מודה ובאילו היא כופרת (בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 26). ב"כ המאשימה ציין כי המאשימה היתה נכונה להקל עם הנאשמת, לרבות בהסכמה לאי-הרשעתה בדיון, אך נוכח טענת הנאשמת לחפות אין מנוס מקביעת התיק לשמיעת הראיות (שם, עמ' 9 שורה 5 ואילך). התיק הועבר אפוא לשמיעת הראיות לפני.
11. החלטת כבוד סגנית הנשיא בבקשת הנאשמת לעיון מחדש בהחלטה לשחרור הסניגוריה הציבורית מייצוגה ניתנה בנפרד, ביום 07.06.20. בית המשפט לא נעתר לבקשה אך המליץ לסניגוריה לשקול מחדש את עמדתה.

ג. ההליכים לפני עד לתחילת שמיעת הראיות:

12. על רקע החלטת כבוד סגנית הנשיא בעניין הייצוג, כמו גם בקשות נוספות שהגישה הנאשמת, הוריתי לסניגוריה הציבורית לשלוח נגד דיון שנקבע לפני. בדיון זה, לאחר ששמעתי את דברי הנאשמת, לרבות הצהרתה כי היא סומכת באופן מלא על עו"ד מיכל רובינשטיין ותשתף עמה פעולה, המלצתי לסניגור הציבורי המחוזי להורות על מינוי כאמור (לא דובר בהחלטה מחייבת שכן ההחלטה בדבר זהות המייצג מסורה לשיקול דעתו המנהלי של הסניגור הציבורי המחוזי).
13. הסניגור הציבורי המחוזי שקל את המלצת בית המשפט והחליט לפעול על פיה, ובהמשך מינית את עו"ד רובינשטיין לייצוג הנאשמת לפני (ר' ההחלטות מיום 09.07.20 ומיום 26.07.20). נוכח השתלשלות העניינים הנ"ל לא למותר לציין כי מאז המינוי האמור לא העלתה הנאשמת טענה כלשהי כלפי עו"ד רובינשטיין, אשר ייצגה אותה בהליכים לפני באופן ענייני ומקצועי-מיטבי (להלן - ב"כ הנאשמת).
14. לאחר שמונתה כאמור פנתה ב"כ הנאשמת ישירות למאשימה, בבקשה לביטול כתב האישום, וזאת כפי שהסתבר בבית המשפט לאחר שהמאשימה הגישה בקשה לתיקון כתב האישום (ר' בבקשה

מס' 45 ובתגובת ההגנה לה). במסגרת הבקשה לתיקון כתב האישום, שהוגשה עובר למועד שנקבע לתחילת שמיעת הראיות, התבקשו תיקונים הן בעובדות הנטענות בכתב האישום והן בהוראות החיקוק. לעניין הוראות החיקוק התבקשו הוספת העבירה של שימוש במסמך מזויף, לפי הוראות סעיף 420 לחוק העונשין, וכן תיקון הוראות החיקוק בעניין ניסיון לקבלת דבר במרמה, באופן שלא ייחס לנאשמת את ה"נסיבות המחמירות" (דהיינו: שינוי הוראת החיקוק לפי סעיף 415 לחוק העונשין מהסיפא לרישא). בבקשה נטען כי מחמת טעות נשמטה הוראת החיקוק בעניין השימוש במסמך מזויף וכי התיקונים המתבקשים הם מינוריים.

15. בדיון שנערך לפני טענו ב"כ הצדדים לעניין הבקשה לתיקון כתב האישום. ב"כ המאשימה הדגישה כי חלק מהתיקון המבוקש דהיינו: השמטת האישום בנסיבות מחמירות - הוא לטובת הנאשמת, והסבירה את המועד המאוחר של הגשת הבקשה בשגגה שנפלה אצל המאשימה (בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 14 ואילך). יטעם, כי ב"כ המאשימה הכחישה קיומו של קשר סיבתי בין בקשת ההגנה לביטול כתב האישום והטענות שהועלו בה לבין הבקשה לתיקון כתב האישום, הגם שלא הכחישה את מסגרת הזמנים לה טענה הסניגורית (דהיינו: שבקשת ההגנה הוגשה למאשימה ביום 14.09.20, תגובת המאשימה נשלחה להגנה ביום 12.11.20 ובקשת התיקון הוגשה ביום 09.12.20, כאשר הדיון נקבע לפני ליום 13.12.20). בנסיבות אלה - ועל רקע החלטות שניתנו במקרים דומים - דחיתי את בקשת המאשימה (והכל כאמור בהחלטה המפורטת, בעמ' 19-21 לפרוטוקול).

16. נוכח התשובה לאישום, שניתנה כאמור על ידי הנאשמת עצמה ובאופן בלתי מסודר, מסרה ב"כ הנאשמת תשובה מפורטת לאישום, תוך התייחסות לכל סעיפי כתב האישום. ב"כ הנאשמת ציינה כי מרשתה מודה-למעשה בעובדות הנטענות בכתב האישום בהתייחס להחלטות בית הדין, אך זאת בהסתייגות "שהנאשמת למעשה לא הבינה שבית הדין הרבני לא נתן החלטה אופרטיבית" בעניין הוצאות המדור (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 10 ואילך). ב"כ הנאשמת הוסיפה וטענה שלא התקיים אצל הנאשמת היסוד הנפשי הנדרש בעבירות בהן הואשמה, וכן טענה להתקיימות הסייג של זוטי דברים, בשל היעדר אינטרס ציבורי, כמו גם הגנה מן הצדק.

ד. עיקר פרשת התביעה:

17. במסגרת פרשת התביעה העידו לפני המתלון ושני שוטרים: רנ"ג ניסים מנשה, החוקר שגבה בין השאר את שלוש הודעות הנאשמת (ת/1, ת/2 ות/4), ורס"ר רם מרסיאנו, סייר שעצר את הנאשמת. כמו כן הוגש בהסכמה תיק מוצגים רב-היקף, הכולל בין השאר את החלטות בית הדין בהליך שהתנהל לפניו בין המתלון לבין הנאשמת.

(1) עיקר עדות המתלון:

18. המתלון העיד לפני בחקירה ראשית ובחקירה נגדית, ובתום עדותו הוגשו - לבקשת המאשימה - שתי ההודעות שנגבו ממנו (ת/38 ות/39). ההודעה הראשונה (ת/38) נגבתה ביום 23.05.16 כשהמתלון הגיע לתחנת המשטרה - יום לאחר שהנאשמת שלחה לו את ההחלטה המזויפת - על מנת להתלון על זיוף ההחלטה. המתלון הלין על הוספת השורה "הבעל מתחייב לשאת בתשלום מלוא שכר דירה והוצאותיה עד מתן הגט" להחלטת בית הדין וטען כי בכך ניסתה הנאשמת "להוציא ממני

כסף עבור שכר הדירה שלה. מה שלא נפסק בבית הדין" (ת/38, שורה 6 ואילך).

19. חצי שנה לאחר מכן נגבתה מהמתלון הודעה נוספת (ר' ת/39 מיום 23.11.16). במסגרת הודעה זו חזר המתלון על תלונתו, הגם שהוסיף: **"את ההחלטה המדוברת (ההחלטה המזויפת - ש.א.) היא לא שלחה להוצאה לפועל בכלל רק אלי בווטסאפ"** (שם, שורה 3 ואילך), ואף הוסיף ראיות מההוצאה לפועל לכך שלא חויב בגין ההחלטה. עוד טען המתלון: **"אני כן רוצה להגיע איתה למשפט פלילי מאחר ועל כל שטות שהיא חושבת שמגיע לה מעבר למזונות שאני משלם כל חודש היא מגישה כל מיני בקשות לבית משפט ואינה בוחלת בשום דבר... לדעתי צריך לשים לה גבולות"** (שם, שורה 10 ואילך).
20. בחקירתו הראשית לפניי הבהיר המתלון כי הגורם שהביא אותו להגשת התלונה היתה העובדה שהנאשמת שלחה לו במסרון את צילום ההחלטה המזויפת (בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 1 ואילך).
21. בחקירתו הנגדית אישר המתלון כי דובר בהליך גירושין קשה וביקש שלא להתייחס לפרטי הדברים שעלו מפרוטוקולי הדיונים בבית הדין הרבני (בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 32 ואילך). עם זאת, כשהוטח במתלון כי בדיון בבית הדין ביום 29.02.16 הוא אמר **"אני משלם מה שפסק בית המשפט עבור הילדה ואני משלם מלוא שכר הדירה ולמעשה אין לה הוצאות"** (ר' בפרוטוקול בית הדין נ/2, שורה 65 ואילך), אישר המתלון את הדברים (בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 21 ואילך).
22. עוד הציגה ב"כ הנאשמת למתלון את חילופי הדברים, העולים מפרוטוקול בית הדין בישיבה הנ"ל, בנוגע לתשלום הוצאות המדור של הנאשמת. בית הדין פנה למתלון ובא-כוחו, ושאל האם הנאשמת **"יכולה להיות רגועה"** בעניין הדירה, עד למתן הגט (נ/2, שורה 396 ואילך). ב"כ המתלון ציין כי הוא מסכים לתקופה של שישה חודשים, ובית הדין אמר: **"בעניין הדירה אנו סוגרים וזה עד שיגמרו הדיונים וההוכחות והסיכומים"** (שם, שורה 402). המתלון אישר כי נכח בדיון זה, אך כשנשאל לגבי החלטת בית הדין שניתנה לאחר מכן, ביום 03.03.16 (כאמור בעובדות כתב האישום), השיב: **"אני אעצור אותך כבר כאן. כל החלטה שיש, אני מתייעץ עם העו"ד שלי, שואל אותו מה לעשות והוא משיב לי מה לעשות..."**, וגם בהמשך ביקש שלא להתייחס לתוכן החלטות בית הדין (בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 21 ואילך).
23. ב"כ הנאשמת הטיחה במתלון כי הנאשמת לא ניסתה לרמותו אלא רק לדרוש ממנו את שהוא עצמו, ובא-כוחו, אישרו לבית הדין. לכך השיב המתלון: **"מדובר על גזירת שורות מדין שלם. אינני משפטן, ומה שהבנתי מההחלטות זה מה שעו"ד שלי הסביר לי"** (בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 18 ואילך). משנשאל המתלון מדוע לא אמר בהודעתו כי היו דיונים בבית הדין בהם הוא התחייב לשלם את שכר הדירה, הוסיף: **"זה שקר. צריך להבין את כל הקשר הדיון. היו עוד דברים שנאמרו בדיון"** (שם, שורה 24).
24. לקראת תום חקירתו הנגדית נשאל המתלון האם, בסופו של דבר, אמנם שילם בפועל את שכר הדירה, ולכך השיב שאינו זוכר (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 24). ואולם, לאחר שב"כ הנאשמת הציגה למתלון קבלות שמהן עולה לכאורה כי הוא שילם על הדירה לעירייה, השיב הלה: **"יכול להיות שכן. יכול להיות ששילמתי"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 23 ואילך).

(א) עיקר עדות רס"ר מרסיאנו:

25. רס"ר מרסיאנו הוא כאמור הסייר שעצר את הנאשמת בדירתה, בהתאם לצו מעצר שהוצא נגדה, והביא אותה לחקירה. כחקירה ראשית הוגשו כמה מזכרים ודוחות שערך (ת/26 עד ת/33), כאשר כרקע למעצר הנאשמת הוגשו מספר מזכרים נוספים (ר' במיוחד ת/22 עד ת/25 ות/41). כמסתבר, הנאשמת סירבה להתייצב לחקירה, על אף ניסיונות רבים לזימונה. בשיחה עם החוקר רנ"ג מנשה אף טענה הנאשמת כי אינה חייבת להיחקר ושיוציאו נגדה צו מעצר (ר' במזכר ת/9). בסופו של דבר כך אכן נעשה והוצא צו מעצר וצו חיפוש (ר' ת/32 ות/15 ואילך). גם ביצועו של צו המעצר נתקל בקשיים, אך בסופו של דבר אותרה הנאשמת ונעצרה (ר' דו"ח הפעולה ת/31).

26. בחקירה הנגדית הוטחו ברס"ר מרסיאנו טענות על כך שנהג בחוסר רגישות כלפי הנאשמת, בהתחשב בכך שבתה הקטנה נכחה בדירה בעת המעצר ורס"ר מרסיאנו אמר כי יפנה לשירותי הרווחה. בסופו של דבר נלקחה הנאשמת בניידת לתחנת המשטרה יחד עם בתה, וזאת לפי בקשת הנאשמת (ר' בדו"ח הפעולה ת/31). מכל מקום, רס"ר מרסיאנו דחה את טרונות הנאשמת על התנהלותו וטען כי גילה רגישות כלפי הנאשמת (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 4).

(ב) עיקר עדות רנ"ג מנשה והודעות הנאשמת:

27. רנ"ג מנשה גבה כאמור את שלוש הודעות הנאשמת, באזהרה, וכן העיד לפניי (בפרוטוקול, עמ' 30-31). שתי ההודעות הראשונות נגבו ביום 22.09.16 (ההודעות סומנו ת/1 ו-ת/2, ושתיהן תועדו - ר' הדיסק ת/3). בהודעה הראשונה הוטח בנאשמת החשד כי **"זייפה פרוטוקול בית משפט"** ופנתה ל**"גורמים"** בהמשך לכך. הנאשמת השיבה: **"אני לא השתמשתי לא זייפתי שום החלטה שקר וכזב אין לי שום דבר לא עשיתי שום שימוש בהחלטה מזויפת בהוצאה לפועל ואין לי מושג במה מדובר אני רוצה לראות את ההחלטה לוודא שהוא לא זייף וטען שזאת אני"** (ת/1, שורה 2 ואילך).

28. הנאשמת נשאלה על כך שהוסיפה להחלטת בית הדין שורה שלפיה המתלונן ישלם לה את שכר הדירה, אך השיבה על דרך ההתחמקות ודרשה לראות ראייה בקשר לכך. לאחר מכן אמרה הנאשמת: **"רשמתי לו את זה בווטסאפ ואני יכולה לרשום לבן זוג שלי מה שאני רוצה ויש החלטה כזו בבית משפט ואני לא משקרת הוא צריך לשלם לי שכר דירה דבר נוסף בפרוטוקול בין הדין הצהיר הבעל כי הוא ימשיך לשלם את הוצאות החזקת הבית ובית הדין נתן להסכמה זו תוקף של החלטה והחלטה זו ניתנה בתאריך 19.04.16 והחלטה של השכר דירה ניתנה ב-03.03.16"** (ת/1, שורה 11 ואילך). הנאשמת הוסיפה וטענה כי התלונה נגדה הוגשה על ידי המתלונן על רקע העובדה שהיא הגישה תלונה נגד ב"כ המתלונן לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין ועקב כך ב"כ המתלונן מבקש להתנקם בה.

29. הנאשמת נשאלה האם החלטות בית הדין, שאליהן הפנתה, שונו לאחר מכן והשיבה בשלילה. יש לציין כי בהקשר זה התייחסה הנאשמת לדין שנערך בבית הדין ביום 19.09.16, כלומר מספר חודשים לאחר מועד ביצוע העבירות שבהן היא מואשמת (ת/1, שורה 29). כאן יש להוסיף כי גם לפניי הוגשו החלטות שונות של בית הדין ממועדים מאוחרים יותר לביצוע העבירות (ר' ת/36, ת/36 ות/37), ואולם אך מובן הוא כי בחינת שאלת אחריותה של הנאשמת צריכה להיעשות בהתייחס למועד העבירות

שבביצוען היא מואשמת.

30. רנ"ג מנשה הציג לנאשמת את תצלום ההחלטה המזויפת, שהנאשמת צילמה ושלחה למתלון (ר' ת/35), ושאל אותה על כך. ואולם, הנאשמת טענה שאינה זוכרת את הדברים, באומרה: **"אני לא זוכרת מה צילמתי לו ומה התכתבנו בווטסאפ אבל... לא עשיתי שימוש בהחלטה שהוא טוען ששיניתי אני לא יודעת מה זאת ההחלטה הזאת"** (ת/1, שורה 50 ואילך).

31. כאשר הוטח בנאשמת שבית הדין קבע שהחלטתו ברורה ואינה טעונה הבהרה, היא הוסיפה: **"כנראה שבית הדין הרבני יודע שצריך לשלם את השכר דירה ומזונות אבל הוא לא רצה לנקוב בפרטים נוספים כמו סכומים ותאריכים בשביל הוצאה לפועל"** (ת/1, שורה 54 ואילך). הנאשמת טענה עוד, כי חובתה היתה להגן על רווחתה של בתה הקטנה, כאשר המתלון **"העמיד פנים שהוא לא יודע ולא מבין והדברים האלה נאמרו ביני ולינו אבל לא זיפתי שום החלטה ובטח לא עשיתי בה שימוש"** (שם, שורה 58 ואילך).

32. הנאשמת חזרה וטענה שלא אמרה למתלון דבר השונה מהחלטות בית הדין שניתנו. כשהחוקר שב והציג לנאשמת את תצלום ההחלטה המזויפת, יחד עם המסרונים שכתבה למתלון, היא ציינה בין השאר: **"הוצאה לפועל לא מקבלים החלטה בלי חותמת מקור לנאמן והדבר הזה שהראית לי לא שלחתי אליהם... אתה רואה שזה צילום מסך... זו לא ה[ח]לטה מסודרת ואי אפשר לעשות בה שימוש"** (ת/1, שורה 80 ואילך). יש לציין כי בהמשך הדברים מסרה הנאשמת לחוקר את קוד הכניסה לטלפון הנייד שלה וכן למחשב, לאחר שהלה אמר לה כי קיים צו חיפוש למחשב.

33. בהודעה השנייה, שכאמור נגבתה באותו היום (ר' ת/2), חזרה הנאשמת על גרסתה. ההודעה השלישית נגבתה מהנאשמת לאחר כחלוף חודשיים, ביום 07.11.16 (ר' ת/4). גם בהודעה זו חזרה הנאשמת על טענתה כי לא ביצעה כל עבירה (שם, שורה 2). יש להעיר כי בהודעה זו נחקרה הנאשמת בעניינים נוספים, שבגינם לא הואשמה לפני, וממילא אין מקום להתייחס אליהם כאן.

ה. עיקר פרשת ההגנה:

34. מטעם ההגנה העידה הנאשמת וכן הוגשו שני מוצגים. בחקירתה הראשית תיארה הנאשמת את הליך הגירושין בבית הדין כהליך קשה מאוד, שבמהלכו היא הרגישה פגועה ומושפלת. לטענתה, המתלון היה מיוצג בהליך זה על ידי **"עו"ד צמרת"** בעוד היא יוצגה על ידי הסיוע המשפטי; והכל בשל מצבה הכלכלי הקשה שנבע מכך שבאותה העת היא לא עבדה והמתלון היה המפרנס העיקרי (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 1 ואילך). הנאשמת ציינה שהיא בעלת השכלה אקדמית, בעלת תואר במשפטים, אך אינה עורכת דין (ר' גם שם, עמ' 43 שורה 27).

35. הנאשמת טענה כי היו החלטות של בית הדין שחייבו את המתלון לשלם את **"ההתחייבויות שלו לשכר דירה ומזון"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 9), ושבה והלינה על ב"כ המתלון, שכאמור לתפסתה ביקש להתנקם בה באמצעות המתלון. הנאשמת הוסיפה וטענה כי הוגשו נגדה מספר תלונות, כאשר התלונה דנה היא המשך לכך. לדבריה המתלון **"השאיר אותי בלי יכולת לקנות לבת שלנו ארטיק. אני לא אעשה משהו שזה מעבר להחלטות הקיימות. לי זה היה ברור שזה לא עניין של התכתבות ווטסאפ ושלחתי לו צילום מסך"** (שם, שורה 22 ואילך).

36. הנאשמת תיארה בהתרגשות רבה את מצבה הכלכלי הדחוק על רקע ההליך המתנהל נגדה וקשיי

התעסוקה שלה בעטיו, וכדבריה: "אני בהישרדות יומיומית כדי להאכיל את הבנות שלי (בוכה)" (בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 9 ואילך). בהמשך הדגישה הנאשמת את מצבה הקשה בעת האירוע מושא כתב האישום, באומרה: "מדובר סה"כ בכספים לשכר דירה, חשמל, ארנונה. לא התיימרתי לבקש משהו שלא מגיע לי. איזה אינטרס יש לי? הבה שלי היתה תלויה באינהלציה רפואית. ניתקו לנו את החשמל בכל רגע נתון. פינו אותנו מהדירה לרחוב" (שם, שורה 13 ואילך).

37. לגרסת הנאשמת, היא שלחה למתלונן את תצלום ההחלטה המזויפת משום שהמתלונן "העמיד פנים כאילו הוא דביל ולא מבין". הוא הגיש תלונה במאי והחלטה ניתנה באפריל. לאורך כל הזמן הזה כשניתקו לי את החשמל הסברתי לו שהחלטות האלה מחייבות. עד לרגע שדיברתי איתו, המסמכים היו פתוחים. כמו שלי היה גישה במחשב גם לו היתה גישה במחשב..." (בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 29 ואילך). עוד ציינה הנאשמת כי היא זכרה מפרוטוקול הדיון בבית הדין את המשפט "האישה יכולה להיות רגועה. עד מתן הגט הבעל מתחייב", כאשר "מבחינתי בפרוטוקול זה כמו בהסכם, גם אם זה לא בהחלטה. האישה יכולה להיות רגועה. זה הכול" (שם, עמ' 39 שורה 13 ואילך).

38. הנאשמת נחקרה בחקירה נגדית ממושכת ונמרצת, אך עמדה על גרסתה. כמו בחקירותיה במשטרה, ובעדותה הראשית, גם בחקירתה הנגדית התקשתה הנאשמת מאוד להודות בכך שאמנם הוסיפה להחלטת בין הדין את השורה "הבעל מתחייב לשאת בתשלום מלוא שכר דירה והוצאותיה עד מתן הגט". עם זאת, בסופו של דבר אישרה הנאשמת את הדברים, תוך שחזרה וטענה "לא הוספתי משהו ששונה מהמקור. אני בסה"כ צירפתי לו 2 החלטות קיימות וזה הכול" (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 21 ואילך). בהמשך הוסיפה הנאשמת ואמרה: "צילמתי לו בווטסאפ, במסגרת השיחות שלנו, נכון, הוספתי, מה שכתוב בפרוטוקול כי הוא העמיד פנים שהוא לא הבין את ההחלטה כשהוא הבין טוב מאוד" (ר' גם שם, עמ' 43 שורה 16 ואילך).

39. הנאשמת טענה כי במעשיה היא רק שיקפה למתלונן את התחייבותו לפני בית הדין, ו"עובדה שהוא שילם שכר דירה בסוף" (בפרוטוקול, עמ' 42 שורה 4). כשנשאלה מדוע לא שלחה למתלונן את ההחלטות עצמן טענה הנאשמת: "לא ייחסתי לזה שום משמעות לאקט עצמו. המסמכים פתוחים, הנה תראה... זה היה פתוח בנערך לא[ח]רונה. הבן אדם מתכנת, הוא רואה שזה ערוך. אחרי עשרות פעמים שניסיתי להסביר לו" (שם, שורה 20 ואילך). בהמשך הסבירה הנאשמת כי החלטת בית הדין היתה בקובץ וורד שאותו פתחה במחשב שלה והוסיפה את השורה (שם, עמ' 47 שורה 21).

40. עוד יש לציין כי הנאשמת נחקרה אודות תלונות שהגישה נגד גורמי אכיפת החוק, ובמיוחד כמסתבר נגד הפרקליטות, אך כפי שקבעתי בהחלטה שניתנה במהלך הדיון, לעניין שלפניי אין רלוואנטיות לעמדתה של הנאשמת בעניין דברים שכתב נציב התלונות בהתייחס לתלונות אלה (בפרוטוקול, עמ' 53). יוטעם, כי התלונות שהגישה הנאשמת נגד הפרקליטות והחלטות הנציב לגביהן לא הוגשו לפניי, ובכל מקרה על פני הדברים אין בהן כל רלוואנטיות לשאלות הטעונות הכרעה כאן.

41. כאמור, מטעם הנאשמת הוגשו גם שני מוצגים:

2/ - שהוא פרוטוקול הדיון שנערך בבית הדין ובו צוין כי בית הדין אמר: "בעניין הדירה אנו סוגרים וזה עד שיגמרו הדיונים וההוכחות והסיכומים" (ר' בפסקה 22 דלעיל).

1/1 - שהוא העתק בקשה לתיקון פרוטוקול שהגיש ב"כ הנאשמת לבית הדין לגבי דיון שנערך ביום **19.09.16**, בה התבקש בית הדין להבהיר שהמתלון חויב במדור. בהחלטה בבקשה זו, מיום **30.10.16**, קבע בית הדין כי אין באמירתו הנ"ל (בפרוטוקול נ/2) "**כדי להוות החלטה**", והוסיף כי בית הדין לא נתן לדברי המתלון תוקף של החלטה. עוד הבהיר בית הדין כי דברי כבוד הרב הלוי (כאמור בפסקה 7 דלעיל), היו בגדרי "**דעת מיעוט**" (ר' ת/37). יש לציין כי הבקשה וההחלטה הנ"ל הן ממועדים המאוחרים בחודשים ארוכים לביצוע העבירות בהן מואשמת הנאשמת לפניי.

דיון והכרעה:

ו.

42. הנאשמת הואשמה לפניי, כאמור, בביצוע של שתי עבירות שונות: עבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר ועבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. נוכח העובדה שהתשתית העובדתית והמשפטית הנוגעת לעבירות אלה היא שונה, כפי שיובהר להלן, נדון בעבירות בנפרד, ונתחיל בשנייה שבהן.

אישום הנאשמת בעבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות:

(1)

43. אישום הנאשמת בעבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (לפי הוראות סעיף 415 סיפא יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין), הוא בגין ניסיונה לקבל במרמה - כך לפי הטענה - את הוצאות המדור עד מתן הגט, כאמור בשורה שאותה הוסיפה להחלטת בית הדין המזויפת. הנסיבות המחמירות הן בגין העובדה שדובר בניסיון מרמה על יסוד החלטה שיפוטית מזויפת, כמו גם התכנון הנטען בו נקטה הנאשמת (ר' בסיכומי ב"כ המאשימה, בעמ' 6).

44. ייאמר מיד, כי לא לחלוטין ברורה מהות אישום הנאשמת ב**ניסיון** לקבל דבר במרמה, כאשר הדבר מושא הבקשה המזויפת - הוצאות המדור - התקבל-בפועל אצל הנאשמת. ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה כי מדובר בניסיון משום שהנאשמת סברה כי אם לא היתה שולחת את ההחלטה היא לא היתה מקבלת את הדבר (בסיכומיה, בעמ' 5); ובד בבד טענה - על אף שהמתלון עצמו אישר כי ייתכן ששילם את הוצאות המדור - שכנראה התשלום המבוקש לא התקבל, לפחות לא במלואו (שם, בעמ' 6).

45. קשה לקבל הסברים אלה, אך לא בכך העיקר כאן. העיקר הוא בדרישת היסוד הנפשי בעבירת ניסיון מרמה, שמהותה היא **מטרת מרמה**, בשל שילוב הוראות סעיף 25 לחוק העונשין (המגדיר את עבירת הניסיון והיסוד הנפשי הנדרש בה) יחד עם הגדרת מרמה בהוראות סעיף 414 לאותו חוק (שלפיה מרמה היא "**טענת עובדה... אשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת**"). כאמור, טענת הנאשמת לאורך כל הדרך היתה שהיא האמינה באמת ובתמים כי בית הדין אמנם חייב את המתלון בהוצאות המדור הזמניים, עד למתן הגט, וקיים למצער ספק סביר ביחס לטענתה זו ולפיקח להתקיימות מטרת המרמה בלבה בעת ביצוע העבירה הנטענת.

46. מסקנה זו נשענת על מספר אדנים מצטברים, כלהלן:

ראשית, המתלון ציין בפרוטוקול הדיון בבית הדין כי הוא נכון לתשלום המדור הזמני, וככל הנראה גם עמד בעניין זה בדיבורו ושילם-בפועל את שנדרש. בהקשר זה לא למותר להזכיר כי עסקין כאן בהליך פלילי, בו מידת ההוכחה המוטלת על המאשימה היא מעבר לספק סביר, ועל כן די להגנה לעורר ספק

סביר לעניין טענותיה.

שנית, בית הדין עצמו אמר במהלך דיון, הגם שלא בגדרי החלטה, כי **"בעניין הדירה אנו סוגרים..."**.
שלישית, בית הדין ציין, בהחלטה מיום 03.03.16, כי הוא **"רושם לפניו את הודעת הבעל כי יוסיף לשאת במלוא תשלומי שכר הדירה לעת עתה"**.

רביעית, בהחלטה מיום 19.04.16 צוין מפורשות כי בית הדין נותן **"תוקף של החלטה"** להצהרת המתלונן בעניין **"הוצאות החזקת הבית"**. אמנם הדברים נרשמו בסיפא להחלטה מפי כבוד הרב הלוי, אך כבוד הרב לא ניסח את דבריו על דרך דעת מיעוט - כגון **"לו דעתי היתה נשמעת..."** - אלא על דרך דברי בית הדין עצמו.

עצם העובדה שבית הדין נדרש להבהיר, בהחלטה מנומקת מיום 30.10.16 - למעלה מחמישה חודשים לאחר מועד העבירה המיוחס לנאשמת - כי דובר בדעת מיעוט גרידא, תומכת במסקנה כי נותר למצער ספק סביר בהוכחת התקיימות מטרת המרמה בליבה של הנאשמת, במועד בו נטען כי היא ביצעה את העבירה. בנסיבות אלה גם אין בעובדה כי בית הדין דחה, ביום 16.05.16, את בקשת הנאשמת להבהרת החלטתו מיום 03.03.16 כדי לגרוע מהמסקנה האמורה, ומשכך דינה של הנאשמת לזיכוי מעבירה זו.

(2) אישום הנאשמת בעבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר:

47. אישום הנאשמת בעבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר (לפי הוראות סעיף 418 אמצע לחוק העונשין), הוא בגין כך שזייפה את החלטת בית הדין מיום 16.05.16 - כאמור בהוספת השורה **"הבעל מתחייב לשאת בתשלום מלוא שכר דירה והוצאותיה עד מתן הגט"** - בכוונה לקבל את הוצאות המדור. כפי שכבר הובהר, אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשמת אכן הוסיפה את השורה האמורה ושלחה את תצלום ההחלטה עם התוספת באמצעות מסרון למתלונן, תוך שבמסרונים נוספים גם כתבה כי אם המתלונן לא יעביר את תשלומי שכר הדירה, בא-כוחה יטפל בעניין, ובהמשך אף הוסיפה כי תפנה להוצאה-לפועל.

48. הפעולה של זיוף מוגדרת בהוראות סעיף 414 לחוק העונשין, בחלופה הרלוואנטית לענייננו כ**"שינוי מסמך - לרבות הוספת פרט או השמטת פרט - בכוונה לרמות, או ללא סמכות כדין ובאופן הנחזה כאילו נעשה השינוי בסמכות כדין"**. על פני הדברים נראה, כי התנהגות הנאשמת באירוע דנא מקיימת הגדרה זו: הנאשמת שינתה את מסמך ההחלטה בבקשת ההבהרה, בכך שהוסיפה את השורה האמורה להחלטה. אכן, כפי שנקבע כבר לעיל, לא הוכחה התקיימות כוונת מרמה אצל הנאשמת במועד ביצוע העבירות, אך ההגדרה הנ"ל כוללת גם חלופה נוספת, שלפיה די אם שינוי המסמך נעשה **"ללא סמכות כדין ובאופן הנחזה כאילו נעשה השינוי בסמכות כדין"**.

49. ב"כ הנאשמת טענה בסיכומיה כי פעולות הנאשמת בשינוי החלטת בית הדין היו מרושלות ועל כן לא ניתן לומר שמדובר בשינוי אשר נעשה באופן הנחזה כאילו נעשה בסמכות כדין. בהקשר הפנתה ב"כ הנאשמת, בין השאר, לכך שדובר בצילום מסך מרושל של ההחלטה, שממנו אף ברור כי מדובר במסמך בתוכנת "וורד" שנערך זה עתה (ר' בסעיף 14 ובסעיף 35 לסיכומיה. לתצלום ההחלטה המזויפת ר' ת/35). אכן, נסיבות אלה אינן חסרות משקל, כפי שעוד יובהר להלן, אך בהקשר דכאן אין בהן כדי לשנות. גם זיוף מרושל הוא זיוף וההחלטה המזויפת כוללת שינוי - הוספת השורה - שנחזה להיראות

עמוד 10

כחלק ממנה. המסקנה המתבקשת היא, אפוא, כי הוכחה לפניי התקיימות יסודות העבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, כאשר לא למותר לחזור ולציין שהנאשמת ערכה את הזיוף על מנת לקבל דבר - דהיינו הוצאות המדור - ולעניין זה אין בכך שהנאשמת היתה משוכנעת כי בית הדין אמנם חייב את המתלונן לשלם הוצאות אלה כדי לשנות.

50. עם זאת, לעניין עבירת הזיוף זכאית הנאשמת ליהנות מהסייג של "זוטי דברים", הקבוע בהוראות סעיף 34 לחוק העונשין. הוראות אלה קובעות כי **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**. סייג זה קובע כי, מבחינה מהותית, מעשה הממלא באופן פורמאלי את יסודותיה של עבירה פלילית עשוי - לאור טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי - להיות **"מתחת לסף האנטי-חברתיות האופיינית לתופעה העבריינית"** (ר' ש"ז פלר, **יסודות בדיני עונשין**, כרך ב' (תשמ"ז-1987), בעמ' 616).

51. כאמור, הוראות סעיף 34 קובעות ארבעה תנאים-מבחנים להתקיימותו של הסייג (טיבו של המעשה, נסיבותיו, וגו'). לעניין תנאים אלה, **"הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, בדבר האינטרס הציבורי, רב מזה של השאר"** (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, פ"ד ס(2) 120, 145 (2005)), והפסיקה אף ציינה את הזהירות הנדרשת בהחלתו של הסייג. יחד עם זאת גם נפסק, כי **"נקיטת זהירות בהחלתו של הסייג אינה מונעת... פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש שהשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה"** (שם, בעמ' 148; להלן - עניין אריאל הנדסת חשמל. ר' גם ע"פ (מחוזי-תל-אביב) 2125/94 בן-ארי נ' מדינת ישראל (23.01.1997), בו ציין כבוד השופט א' סטרשנוב, אמנם בדעת יחיד, כי **"מן הראוי שנסיבותיו האישיות של הנאשם - ובמיוחד העדר עבר פלילי ואורח חיים נורמטיבי, ללא דופי - יילקחו בחשבון בבוא בית המשפט לבחון את טענת זוטי דברים"**).

52. מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה כי קיים אינטרס ציבורי מן המעלה הראשונה במניעת זיופן של החלטות שיפוטיות וממילא כי יש להתייחס בחומרה לכל מעשה זיוף שכזה. עם זאת, אין לקבל את טענתה הנוספת, שלפיה כלל לא יעלה על הדעת כי מעשה זיוף של פרוטוקול שיפוטי עשוי להיכלל בגדרי הסייג של זוטי דברים (ר' בסיכומי המאשימה, עמ' 7). הוראות סעיף 34 אינן מגבילות את תחולתן, ובוודאי שאינן מונעות את החלתן, על עבירת הזיוף, לרבות כאשר מדובר בהחלטה שיפוטית; והכל כמובן בהתאם ובכפוף להתקיימות כל תנאיהן במקרה הספציפי העומד לדיון ולהכרעה.

53. במקרה דנא מדובר במעשה זיוף של החלטה שיפוטית - ומכאן חומרתו העקרונית - אך במעשה זיוף ספציפי שטיבו נמצא במדרג חומרה נמוך מאוד, על רקע כל הנסיבות שתוארו לעיל. מדובר כאמור בתוספת שורה להחלטה שיפוטית, שנעשה באופן מרושל ונשלח למתלונן בלבד, כאשר בהחלטה המזויפת לא נעשה שימוש מול גורם רשמי כלשהו כגון ההוצאה לפועל. בנוסף, מדובר בשורה שמבטאת התחייבות מפורשת של המתלונן לפני בית הדין, ואף אמירה של בית הדין עצמו לפרוטוקול הגם שלא בגדרי החלטה, כאשר על רקע זה גם לא הוכחה כנדרש כוונת מרמה אצל הנאשמת. מעשה הזיוף אף היה ללא תוצאות מעשיות, שכן המתלונן ממילא שילם את הוצאות המדור הזמניים כפי שהתחייב לעשות (ובהקשר זה יש להזכיר כי לעניין עבירת המרמה מואשמת הנאשמת בעבירה של ניסיון בלבד).

54. לבסוף יש להפנות לנסיבותיה האישיות של הנאשמת בעת ביצוע העבירה, שכדברי כבוד השופט א' א' לוי **"יש שהשפעתן... תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה"** ועל כן הרשעה בדיון **"לא**

תשרת כל מטרה ראויה (כאמור בעניין **אריאל הנדסת חשמל**). בענייננו עסקינן בנאשמת שבתקופה הרלוואנטית - דהיינו תקופת הליכי הגירושין - לא היו לה מקורות פרנסה, שכן עובר להחלטתו של המתלונן להתגרש ממנה היא היתה תלויה בו כלכלית, כמפרנס עיקרי. בנוסף, הנאשמת היתה מטופלת בילדה קטנה, ועמדה בסיכון של ניתוק חשמל ופינוי מהדירה על כל המשתמע מכך. לכן, בנסיבות ספציפיות ומיוחדות אלה, ספק רב הוא האם הרשעתה של הנאשמת בדין תשרת "**מטרה ראויה**", ועל כן ישימות כאן הוראות סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין.

55. בשולי ההכרעה לא למותר לציין את התנהלות הנאשמת בפרשה זו, שהתאפיינה בהתנהגות לעומתית ומתעמתת כלפי רשויות אכיפת החוק, ואף כלפי סניגורים שמונו לייצגה. כך, למשל, סירבה הנאשמת להתייצב לחקירה במשטרה, על אף שנערכו מספר ניסיונות לזימונה, עד כדי כך שהיה צורך בהוצאת צו מעצר נגדה. בנוסף התנהלה הנאשמת באופן לעומתי כלפי השוטרים שבאו לעוצרה, ובמהלך החקירה השיבה בדרך מתחמקת לשאלות שנשאלה. בוודאי שהתנהלות זו לא סייעה לנאשמת להבהיר את עמדתה ואת גרסתה, ואף העצימה את החשדות כלפיה; ובכך כמובן אין לנאשמת להלין אלא על עצמה. יחד עם זאת, על התנהלות זו אין הנאשמת עומדת לדין לפניי, אלא על ביצוע העבירות שבהן היא הואשמה בכתב האישום; ולעניין ההכרעה באחריותה לביצוען של עבירות אלה אין בהתנהלות האמורה כדי להעלות או להוריד.

56. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשמת.

ניתנה היום, י"א טבת תשפ"ב, 15 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.

[1] לעניין מועדי החלטות בית הדין יש להעיר כי מתוך העתקי החלטות שהוגשו לפניי עולה שקיים פער מסוים בין המועד בו הוגשו ההחלטות לבין המועד בו הן נחתמו. ההתייחסות כאן תהא אפוא בהתאם למועדים שצינו בכתב האישום.

[2] כל ההדגשות המופיעות בציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכתוב מלא תקני אינם מצוינים.